

[Ninn-Hansen.]

der klart to formål med denne debat, og jeg vil meget gerne høre udenrigsministerens synspunkter vedrørende dette.

Det ene vedrører den parlamentariske baggrund, vi har for vor udenrigspolitik her i landet. Det konservative folkeparti har med megen tilfredshed været deltager i et samarbejde, der næsten hele tiden har strakt sig i hvert fald mellem 4 partier i årene efter den anden verdenskrig. Jeg må sige efter at have hørt denne debat, at hvis ikke man opretholder dette samarbejde, heldigvis suppleret med andre og nyere partier, hvordan i alverden skal man så få en udenrigspolitik her i landet, som andre lande vil lægge vægt på? Man kan meget let her som andre steder få den fuldstændige konfrontation. Hvis man giver den danske befolkning og de lande, der skal interessere sig for vor udenrigspolitik, valget mellem hr. Jørgen Juniors indstilling og hr. Gert Petersens indstilling, så har vi konfrontationen om en sag, som kan blive dødsensfarlig for os, hvis vi opgiver det samarbejde, vi har bygget på hidtil.

Jeg forstår måske ikke helt hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger til hr. Poul Hartling i denne forbindelse. Jeg skal ikke prøve på at svare på hr. Poul Hartlings vegne, men blot spørge, hvordan netop hr. Hilmar Baunsgaard kan undre sig over, at vi andre finder det forkert, hvis ikke man lægger en sådan vægt på denne parlamentariske baggrund, at man undlader at gå ud og hente andre flertal, når det passer bedst i billedet. Hr. Hilmar Baunsgaard har jo dog sammen med nogle af os andre deltaget i en udenrigspolitisk tilrettelæggelse her i landet og stået i spidsen for den. Jeg synes netop, den måde var beundringsværdig, hvorpå hr. Hilmar Baunsgaard altid forstod, når det drejede sig om udenrigs- og sikkerhedspolitik netop at samle de kræfter, der står bagved, og aldrig i nogen situation benyttede andre til at slå noget i stykker. Hvorfor så give den nuværende regering et andet råd end det, hr. Hilmar Baunsgaard på så udmærket måde selv har fulgt tidligere?

Mit råd til regeringen skal være ganske klart. Regeringen må ligesom andre regeringer, der kan komme her i landet, betæbe sig på i enhver situation at holde sammen på det naturlige udenrigspolitiske flertal, man har. Det må være regeringens opgave at gøre det, og der må være særdeles tungtvejende grunde, hvis regeringen skal fjerne sig fra dette flertal, så man

står i den situation, at man kun har ét af de partier, man ellers kan regne med, at stå sammen med og altså lader en række andre partier stå i opposition. Det er det centrale for mig at få fastlagt ved denne debat, at regeringen – og det er selvfølgelig også efter min mening en forpligtelse for fremtidige regeringer – følger den bestemte kurs, at man bygger en udenrigspolitik på denne samlede optræden af partier, man udenrigspolitisk kan stole på.

Det andet, jeg gerne vil have ud af denne debat, er tilkendegivelser fra regeringens side om, at man mener det så alvorligt med vor Europapolitik, at man vil bestræbe sig på dels ikke at hænge andre lande ud, når man samarbejder med dem i øvrigt, dels at virke for at udbygge det europæiske samarbejde.

Udenrigsministeren har gjort bemærkninger herom i sin tale, og når vi ser på det, der har dannet grundlag for konflikten imellem os, så må jeg erkende, at udenrigsministeren har bestræbt sig på i sin tale at bringe nogle ting på plads, og det kan gøres yderligere, som jeg har nævnt, ved afslutningen af debatten. Udenrigsministeren har bestræbt sig på at gøre dette ved at tilkendegive som sin opfattelse, at vi skal bygge på dette samarbejde, og »bygge« betyder vel også »udbygge«.

Jeg sagde før, at partierne ved, hvor vi har hinanden udenrigspolitisk, og har vidst det hidtil. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi er enige om alting. Jeg har ikke forventninger om, at den socialdemokratiske regering skal følge den efter manges mening meget progressive Europapolitik i retning af og med vedkendelse af en politisk union, som det konservative folkeparti for nylig vedtog på sit landsrådsmøde. Jeg er klar over, at dér er det ikke alle andre partier – om nogen i det hele taget – der går så langt, som vi gør, men det forhindrer selvfølgelig ikke en enighed om, at vi skal udbygge noget, som vi kan se en værdi i for Europa og for os selv.

Når jeg sagde før, at jeg fandt det uheldigt, at vi midt i udbygningen af dette samarbejde retter en kritik, som det er sket igennem resolutionsindledningen, så synes jeg også, at man må have noget nærmere forklaring på, om det er berettiget at fremkomme med en sådan kritik i dag. Det har jo unægtelig meget at gøre med, hvad man mener om de lande, der er nævnt i resolutionen og kritiseres i resolutionen med hensyn til deres våbenleverancer i dag. Jeg synes, vi fra regeringens side mangler